

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

«Ο Βρινδινός κατσούφιασε. Τό παρελθόν του δέν εΐταν τόσο λαμπρό.

«Ός τόσο, μ' ένα ύφος ειρωνικό, ειπε :

— 'Ακούω...

«Ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου άρχισε :

— Πάνε τριακόσια χρόνια τώρα πού...

— Πώς ; δίκως ο Βρινδινός.

— 'Εάν με διακόψαι από τώρα δέ θά τελειώσουμε ποτέ. Λοιπόν πάνε τριακόσια χρόνια τώρα πού στην Κολωνία ζούσε ένας δομινικανός μοναχός ο οποίος εινε γνωστός στην ιστορία με τόνονομα 'Αλβέρτος ο Μέγας. Και εΐταν στ' αλήθεια μεγάλος άνθρωπος, ο οποίος εΐταν κάτοχος όλων των επιστημών άνεξαιρέτως. Ο μεγαλοφυής αυτός δομινικανός μεταξύ των άλλων του άνακαλύψων, ειχε κατασκευάσει μιá κούκλα, ή οποια ειχε άνάστημα και μορφή άνθρώπου και την ειχε τοποθετήσει μπρός στην πόρτα του σπιτιού του. Όταν χτυπούσε κανείς την πόρτα, τó αυτόματο χάρις στά έλατήρια του, άνοιγε την πόρτα και μάλλιστα πρόφερε μερικές λέξεις σά να χαιρετούσε έκείνους πού έμπαιναν μέσα.

— Και τί μ' ένδιαφέρει αυτό ; ρώτησε ο Βρινδινός.

— Μιά μέρα, έξακολούθησε ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου χωρίς να δώσει προσοχή στην έρώτηση του Βρινδινού, ένας μαθητής του 'Αλβέρτου μπαίνοντας σπίτι του, ειχε τó άντρείκειλο και τó πέρας γιά έργο του Διαβόλου. Γι' αυτό άμέσως τó έπιασε και τó έκανε χίλια κομμάτια. Βλέποντας την καταστροφή του έργου, τó όποιο του ειχε στοιχίσει δεκαπέντε χρόνια δουλειάς, ο μέγας 'Αλβέρτος δέν άπελάστιγχε, όπως όποιοσδήποτε άλλος. 'Αλλά έκείνος άρχισε καινούργια έργασια και μετά είκοσι χρόνια ειχε κατασκευάσει έν' άλλο αυτόματο, φοβερότερο και τρομερότερο του πρώτου. Μέσα σ' αυτό ο φιλόσοφος μοναχός ειχε βάσει όλη τή βασιειά περιφρόνηση πού ένιωθε γιά τή ζωή. Τό αυτόματο αυτό εΐταν άπομίμησις πτώματος, τó όποιο έχει άρχισι πιά να σαπίζει. Οι σάρκες του, τίς όποιες έτρωγαν τά σκουλήκια εΐταν σκαμμένες σέ πολλά σημεία... Τό πρόσωπο του εΐταν πελιδνό, όπως εΐσαι τώρα και σύ, άκριβέ μου κύριε Βρινδινέ...

Στάληθεια, ο Βρινδινός δέν άπορούσε πιά εις τί άπέβλεπε ή διηγησης αυτή. Ποτάμια ίθροάτως έτρεχαν από τους κροτάφους του και τά μάτια του εΐταν κροταφίματα άπάνω στη μαύρη προσώπιδια του 'Εξάδελφου του Διαβόλου.

— Οι λεπτομέρειες πού σου λέω, έξακολούθησε ο δόν Διάξ, βλέπω ότι σου κάνουν τρομερή έντύπωση, γι' αυτό τίς συνομείνω. Θεωρώ περικόττο να σου πώ ότι τó πτώμα έκείνο, χάρις στά διάφορα έλατήρια του, σηκωνότανε, άπλωνε τ' άσπρα χέρια του, περπατούσε... ναι, περπατούσε, κουνώντας διάφορους μορφακούς... Εΐταν φριχτό, τρομερό και μαρούσινα να διαλύσει όλόκληρο στρατεύμα. Πειθαινότας τó άφησε στόν καλλίτερο μαθητή του, ο οποίος τó χάρισε σ' έναν άλλο συνάδελφό του. 'Ετσι πέρας από χέρι σέ χέρι έπί τρείς όλόκληρους αιώνας. Τέλος, πρό είκοσι πέντε άκριβώς χρόνων, περιήλθε στην κατοχή του περιφίμου ιατρού Παρακέλλου.

'Ακούγοντας τó όνομα αυτό ο Βρινδινός άνατριχίασε σύσσωμος, θέλησε να μιλήσει, αλλά δέν μπόρεσε.

«Ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου έβραλε τότε τó χέρι του κάτ' άπ' τó ράσο του κ' έβγαλε ένα φακέλλο γεμάτο κτηνισμένα έγγραφα, τά όποια άρχισε να φυλλομετρεί.

— 'Αλήθεια, άγαπήτέ μου Βρινδινέ, ειπε, σύ ο οποίος έαξιόδηφες παντού ; και προπάντων στη Γερμανία, γνωρίζεις τó Σάλτσβούργο ;

— Όχι, άπάντησε ο Βρινδινός σέ τραχύ τόνο.

«Ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου τού έρωξε ένα ειρωνικό βλέμμα, έπειτα κοιτώντας ένα έγγραφο πού τó ξεχώρισε μέσα στ' άλλα, άρχισε να διαβάει :

«'Εκθεσις άριθ. α' 'Υπ'θεσις II.— Σήμερα 24 Σεπτεμβρίου 1541, πέθανε στό Σάλτσβούργο, ο εύγενής Φίλιππος 'Αρσέλ, βαρόνος ντε Βομπάτ ντε Χοχμείμ, γνωστός με τó όνομα ο σοφός Παρακέλλος. Ο Παρακέλλος βρέθηκε σήμερα τó πρωί σέ μιá χαράδρα στά περιχώρα τής πόλεως με δέκα πληγές, από τίς όποιες κυλούσε άφθονο αίμα. Ξεψύχωσε κατά τó μεσημέρι χωρίς να σνέλθει έν τώ μεταξύ ούτε μιá στιγμή. Στίς τσέπες του δέν βρέθηκαν ούτε χρήματα, ούτε κοσμήματα. Μόνο μερικές σημειώσεις εύρέθηκαν από τίς όποιες μπόρεσαμε να έξακριβώσουμε τήν ταυτότητά του.

«Ο Βρινδινός τότε έκανε μιá δυνατή προσάθεια και στηλώθηκε στά πόδια του.

— Ευγενέστατε, ειπε, δέν είμαι παρά ένας φτωχός και άδύνατος γέρος... 'Αλλά γιά να μιλήσουμε έλεύθερα και ή κοροϊδία έχσι τά όριά της... 'Επακαλούμαι λοιπόν τή

γενναϊότητά σας, έξοχώτατε, και σάς ζητώ τήν άδεια ν' άποχωρήσω.

Λέγοντας αυτά ο Βρινδινός τράβηξε πρós τήν πόρτα. 'Αλλά καθώς έκανε να κατεβή ειδη να περιμένουν κάτω με τά χέρια σταυρωμένα οι τρείς καλόγεροι πού με τóση άντοχή τόν ειχαν καταδίωξει προηγουμένως.

Νά προσπαθήσει να ξεφύγει εΐταν τρέλλα. Ο Βρινδινός δάγκωσε τά χείλη του και ξαναγυρίζοντας κάθισε χωρίς να πει τίποτε.

XX

Τό άριστούργημα του 'Αλβέρτου του Μεγάλου.

«Ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου δέν ειχε σαλέψει καθόλου γιά να έμπούσει τó Βρινδινό πού ήθελε να φύγει. Όταν έκείνος έβγαλός και κάθισε στην άλλη άκρη του τραπέζιου, ο δόν Διάξ έγραψε δευτερο έγγραφο από τó φακέλλο κ' άρχισε να διαβάει.

«'Εκθεσις άριθ. β. Φεύγοντας από τó Μιδελχέιμ τήν 20 Δεκεμβρίου ο Παρακέλλος ύποχρεώθηκε να μείνη τή νύχτα στην κολάδα του Σάλτσβούργου. Ειχε μαζί του σημαντικά χρηματικά ποσά και έκτός του άλόγου του και τού άλόγου του ύπρετου του κ' άλλα τρία άλλα έπικουρικά γιά τή μεταφορά των επίπλων και των εργαλείων του. 'Οι αυτά τά πράγματα έγιναν άφαντα. Μεταξύ των κλαπέντων εινε και τó περιφίμο αυτόματο του 'Αλβέρτου του Μεγάλου. 'Η άπόλεια τού άριστούργηματος αυτού εινε άνεπανόρθωτη γιά τήν επιστήμη, αλλά ύπάρχει έλπίδα ότι ο κλέφτης θά άνακαλυφθεί ένω θά προσπαθει να πουλήση τó μοναδικό αυτό άριστούργημα.

«Ο Βρινδινός έρώτησε με άπάθεια :

— Καλά λοιπόν, προδόθηκε ο κλέφτης ;

— Όχι, άπάντησε ο δόν Διάξ. «Ο κλέφτης εΐταν πολύ πιο φρόνιμος άπ' όσο τόν ύπέθεταν και γι' αυτό είκοσιπέντε όλόκληρα χρόνια τώρα δέν έπούλησε τó άντρείκειλο. 'Όστόσο αυτό εινε περικόττο. Εινε γνωστός ο κλέφτης.

— 'Ετσι λέτε ; ειπε ο Βρινδινός.

— Τώρα θά όητε και γι' αυτό.

«Ο δόν Διάξ πήρε και τρίτο έγγραφο και διάβασε :

«'Όλες οι ύποψιες βαρύνουν τόν ύπρητή του Παρακέλλου, ο όποιος λέγεται Βρινδινός!».

— Ψέμα ! φώναξε ο τυχοδιώκτης.

«Ο δόν Διάξ ύψωσε τούς ώμους του και ύστερ' από μικρή σιωπή ειπε :

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί σάς ρωτώ άν ζή ή άν επέθανε ή Μαγδαληνή.

— Όχι, έξοχώτατε, άπάντησε ο Βρινδινός.

— Καλά. 'Ας αναφερθούμε τώρα διανοητικώς τρείς μέρες μετά τήν άρπαγή τής Μαγδαληνής στό περιφίμο σπίτι σας. Τήν πήγατε στό σπίτι σας, μά δέν μπορούσατε να τήν έχετε φυλακισμένη μέσ' στά δωμάτια του γιατί έγιναν άλλεπάλληλες έρευνες. Γι' αυτό τήν εκλείψατε μέσα στό βάθος τού τρομερού έκείνου δωματίου πού χρησιμοποιεί γιά άσυλο στους νεκρούς τούς όποιους ξεθάβει ή Φρέα.

Χωρίς άλλο ο Βρινδινός δέν έπείρανε τά τελευταία αυτά λόγια πού τόν έχτύπησαν σάν κεραυνός. Παρ' όλίγο να λιποθυμήση.

— Φαντασθήτε, έξακολούθησε ο 'Εξάδελφος του Διαβόλου, τήν εκπλήξη τής δυστυχισμένης Μαγδαληνής όταν ειδη στό βάθος τού δωματίου τó φριχτό άντρείκειλο τού 'Αλβέρτου του Μεγάλου.

«Ο Βρινδινός ειχε παγώσει όλόκληρος. Εΐταν σαστό πτώμα. Σάν όπτασία ειδη μπροστά του τόν μαγεμένο πετεινό τής μάνας του τής Φρέας να φτερουγίζει και να φωνάζει με δυνατή φωνή : Φταχός θά πεθάνης, Βρινδινέ !

Και σφιγγοντας τά χείλη του έπιασε γρήγορα τó μαχαίρι του και τó έχωσε κάτ' άπ' τó μακίλι του.

«Ο δόν Διάξ, ο όποιος δέν πρόσέξε τήν κίνησή του αυτή, έξακολούθησε :

— 'Όστόσο πρέπει να είμαστε και δίκαιοι, κύριε Βρινδινέ, τó περιφίμο αυτό αυτόματο δέν έπαθε τίποτε στά χέρια σου. «Οπως οι γεωργοί βάζουν στά χωράφια τους σιγάχτρα γιά να φοβίζον τά πουλιά, έτσι και σύ έβαλες στό σπίτι σου, τó αυτόματο γιά να φοβίζεις τούς κλέφτες και τούς αδιάκριτους...

«Ο Βρινδινός έτριξε τά δόντια του.

— 'Αλλά τίποτε δέν γίνεται τέλει σ' αυτό τόν κόσμο, έξακολούθησε ο δόν Διάξ. 'Ετσι και σύ έκανες τήν άπειρισκηνία να κλείσει τή Μαγδαληνή κοντά στό αυτόματο.

'Αλλά ή Μαγδαληνή δέν εινε από αυτές πού κλείνουν με τó πρώτο τά μάτια τους μπρός σ' ένα φάντασμα. Αυτή εινε τόσο άφορη, ώστε χωρίς άλλο θ' άρχισει, να έξετάζει τó αυτόματο σου και θά ζητήσει ν' άνακαλύψει ποιά έλατήρια τó κινούν...

('Ακολουθεί)



«Ο Παρακέλλος βρέθηκε σέ μιá χαράδρα.